

Art tecnologia i impressió
Universitat de Barcelona
T1

Paraules d'amor

Un projecte col·laboratiu de
Emma Abella

Prefaci del llibre

Em prenc la llibertat de parlar-te en segona persona; de tu a tu, en un to familiar. El contingut d’aquest llibre ho requereix, trobo. El que segueix a continuació és una aglomeració d’idees que poden o no ser certes, correctes, imaginàries o delirants. No pretenc afirmar res, no soc qui per fer-ho. Parlar de l’amor no és cap tasca fàcil, de fet és irònic que una emoció recurrent al llarg de la humanitat sigui tan complexa de descriure. Tampoc no és el que tinc intenció de fer amb aquest escrit, definir què és l’amor, vull dir.

Se n’ha parlat tantes vegades i de tantes maneres diferents que pot semblar fútil plantejar una tesi com aquesta avui dia però, per què no? En un moment en què sembla que l’avanç frenètic i immediat és l’única opció, potser ens cal replantejar-nos algunes coses conjuntament. El món albira una certa fredor últimament i no està de més crear petites instàncies que ens facin retrobar un bri d’escalf entre nosaltres.

En l’amor hi ha cabuda per coses com mullar els peus al mar, pujar a un escenari, ajuntar les biblioteques o deixar anar a qui més estimes. Al llarg de la història també hi ha cabut la por, la violència i la coerció. Són conceptes erronis que no haurien de tenir relació, però seria ingenu d’ignorar.

És per això que no és possible trobar una definició exacta, s’estima de diferents formes i cadascú ho fa a la seva manera.

Possiblement aquest sigui l’encant de la qüestió.

Paraules d’amor és un projecte que espolia la cançó d’en Serrat per donar títol a una proposta que té com a objectiu no tenir-ne. No es busca un resultat ni es desitja un clímax autoconclusiu. És una pregunta oberta que es llança a la vall d’una muntanya amb les mans rodejant la boca, perquè arribi més lluny. Es planteja amb la intenció de crear un espai per reflexionar, parlar i pensar sobre l’amor en format de carta. En aquest epistolari trobaràs un recull de texts de tota mena; amb destinatari, sense recipient, amb els pensaments clars i amb rutes de divagació, signats i anònims. Tots ells parlen de l’amor d’una manera o l’altra, tot i que comparteixen diferents temàtiques totes responen a una pregunta implícita; què en sabem de l’amor?

Han sigut tres mesos que han girat al voltant de l’obtenció d’aquests béns amb tothom que volgués prestar la seva orella. Amb els amics bromejàvem que m’havia convertit en una espècie de Mormona que anava preguntant a la gent; tens uns minuts per sentir sobre el meu projecte? Deixa’m explicar-te; va sobre l’amor. No em tanquis la porta si us plau.

Fins i tot es va transformar en una petita secta piramidal; escolta li voldries comentar a les teves amigues si hi volen participar? I a la teva mare?

És clar que per fer art no s’ha de tenir cap mena de vergonya.

Però el resultat ha sigut exitós, en aquest període de temps vaig fer la proposta a més de cinquanta persones que van acceptar a fer-ho. D’aquestes cinquanta n’he obtingut un total de vint-i-set respostes; gens malament. Dic que el resultat és exitós perquè no esperava una correspondència total de les cartes; l’amor com la vida, s’entrellaça, es connecta i s’entreté amb altres esdeveniments. L’espera i la manca de resposta també han sigut part del projecte.

Durant aquests darrers mesos he arreplegat una petita acumulació de cartes com si fos un drac que cobeja el seu tresor, cofoi de la seva riquesa. Finalment, però, comparteixo aquests escrits, amb el vostre permís, perquè qualsevol que ho llegeixi s’hi pugui sentir emmirallat.

Paraules d'amor

Ideació

Paraules d'amor és un projecte en col·laboració amb un públic ampli, que cerca crear un espai per reflexionar, parlar i pensar sobre l'amor.

El plantejament demana a un gran nombre de persones que escriguin una carta d'amor a aquella persona, lloc o sentiment que estimin.

L'objectiu és recol·lectar un arxiu d'escrits a mà que parlen de l'amor des d'una àmplia varietat de punts de vista; no només l'amor romàntic sinó tot el ventall de possibilitats dintre de l'afecte.

Antecedents i referents

Existeixen infinitat de maneres de plantejar un projecte i triar la forma de treball. Personalment, i a causa de la meua línia d'ofici, sempre m'he vist més inclinada a l'autonomia en qüestions de producció; però últimament em trobo buscant la participació d'altres individus en les meues creacions. En tot un viatge existencial que cadascú de nosaltres com a (aspirants) artistes té en algun punt, em vaig fer la pregunta; per què faig el que faig? Em vaig adonar que un dels aspectes que m'agrada de l'art és el component social, l'impacte que té una peça amb el públic, el context en el qual es fa i com es relaciona amb aquest, com l'espectador es veu reflectit en l'obra, etc. És així doncs que vaig plantejar una primera peça on no era jo mateixa qui intervenia un paper ni pintava un llenç ni protagonitzava cap performance. Vaig deixar que la producció caigués en mans alienes i em vaig atendre a la incertesa que això podia provocar. El resultat va ser més que satisfactori i va evolucionar en una peça que marcaria un abans i després en la meua ideació de projectes.

Paraules d'amor és, doncs, una iniciativa que neix amb la intenció de relacionar-se, parlar i integrar a persones foranes en l'art en la mateixa peça.

Fixant-me en aquest àmbit social vaig retrobar-me amb un projecte de l'artista catalana Núria Güell; Ayuda Humanitaria (2008-2013).

Una iniciativa que amb un fi crític i de denúncia, fa servir l'amor (entre d'altres) com a eina reivindicativa. L'artista proposa una mena de concurs a Cuba que té com a base escriure "la carta d'amor més maca del món". El guanyador en qüestió tindria la possibilitat de casar-se amb ella per així rebre la nacionalitat espanyola.

Així com Güell té una intenció i un objectiu final vinculat a la producció del projecte, Paraules d'amor no segueix aquesta mateixa línia, ja que es pretén una meta més indefinida i àmplia.

Narratives i imaginaris

En un moment històric bombardejat per la tecnologia, la immediatesa i la frenesia de la societat, és fàcil relegar àmbits més humans a segon pla. No és cap secret que l'amor és una temàtica transversal en múltiples aspectes, en especial al món de l'art. És per això que aquest projecte, busca idear un espai o una mena d'excusa perquè els col·laboradors hagin de seure a escriure manualment una carta d'amor, instats a reflexionar sobre la temàtica en un moment introspectiu de cada un. L'escriptura a mà, el clàssic paper i el bolígraf, s'ha substituït en molts casos per la pantalla i el teclat. No és casual que el projecte demani una carta analògica i no un missatge de text. L'estètica general és la física, manual, tàtil i versemblant, amb un imaginari recolzat pels sobres, les postals i els papers.

Formalització i producció

Metodologia de treball

El plantejament cerca arribar a un gran nombre de persones que estiguin disposades a participar en la proposta. A cada un dels partícips se li entrega un sobre tancat on troben una postal commemorativa amb l'encàrrec i un full en blanc on escriure. Cada col·laborador es mobilitza a escriure una carta d'amor amb un recipient absolutament lliure. És a dir, que l'escrit pot ser dirigit a qui i al que vulguin de manera independent. En la postal incorporada es llegeix el següent text:

“Estimat/da lector/a

Gràcies per participar en aquest projecte que té com a objectiu pensar, parlar i reflexionar sobre l'amor. Estàs convidat/da a escriure una carta d'amor sobre aquella persona, lloc, objecte, sensació o sentiment que desperta en tu gran afecció. Ho podràs fer en el full que hi ha inclòs en aquest sobre, en acabar l'has d'introduir de nou i retornar-ho per formar part de la iniciativa.”

La postal ha estat dissenyada amb un estil retro que fa recordar a la correspondència dels anys setanta. L'escrit és fet a mà i escanejat per mantenir la idea d'anacronisme. Posteriorment, s'ha creat el disseny d'un segell propi pel projecte que acompanya cada postal, aquest és imprès en un paper diferent i enganxat subseqüentment per a més realisme.

A mesura que es van rebent les cartes dels participants, s'escanegen per crear així un arxiu dels escrits amb el qual es farà un llibre editat on es recopilin en una mena d'epistolari del projecte.

Producció

Després de tres mesos de recopilació, s'han escanejat els escrits i editat fotogràficament, amb un total de vint-i-set cartes. En una decisió pràctica es fa una transcripció íntegra de tots els texts per la seva millor lectura, tenint en compte la mida reduïda del suport on s'imprimeixen. El petit format s'escull per evocar una atmosfera íntima i d'objecte preat, l'interior del llibre inclou matèria personal que demana una lectura d'apreciació. L'estil de maquetació és sobri i curat, donant importància al contingut. L'objecte final és un epistolari en format llibre de 22 x 15,5 cm. Després de la formalització física s'ha posat en comú amb els participants per acabar de lligar el projecte.

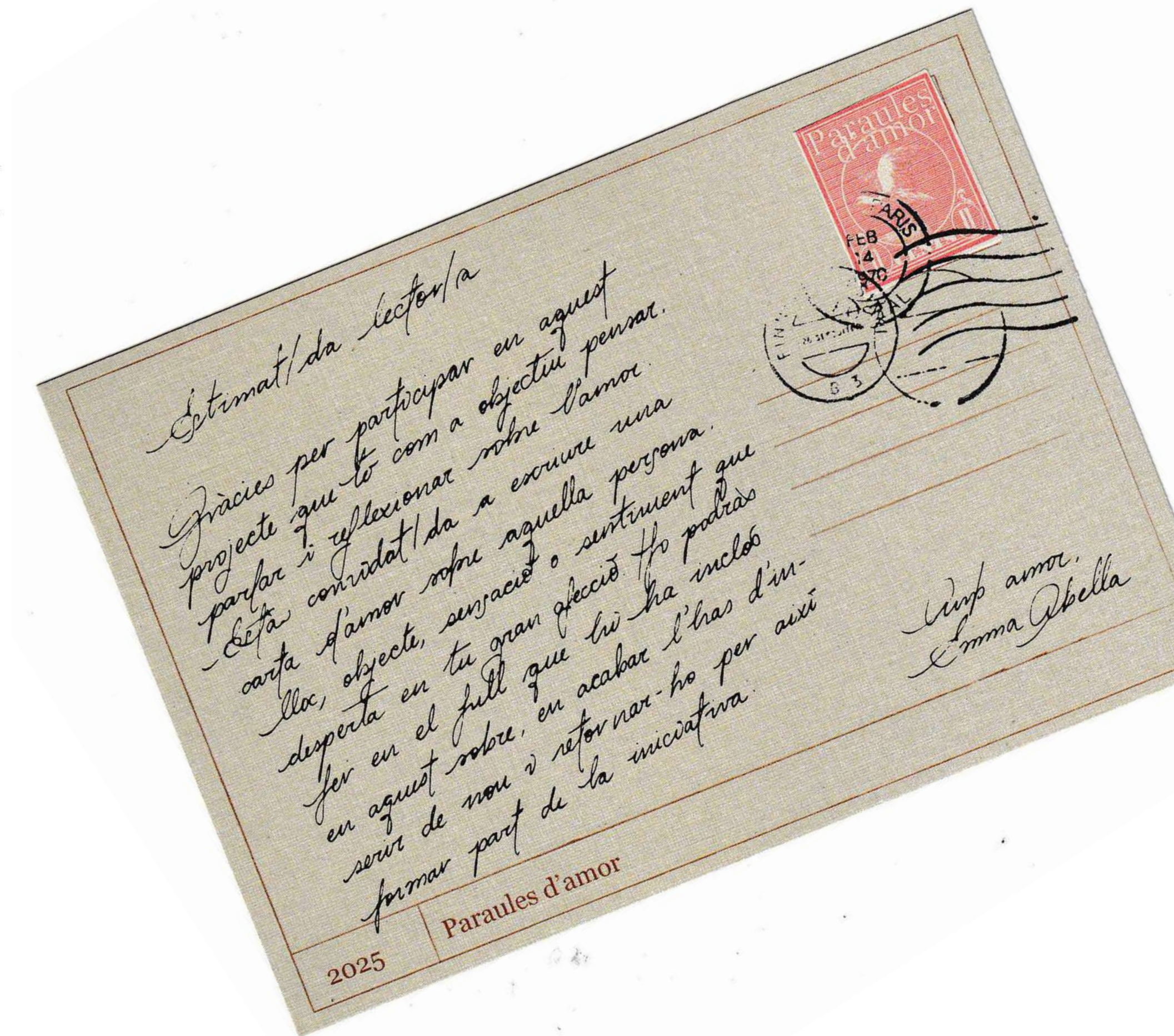
Conclusions

La temàtica escollida és possiblement una de les més complexes que es podrien triar. És una qüestió que s'ha discutit i es discuteix avui en dia encara, sense treure'n una conclusió exacta. En la realització d'aquest projecte he pogut llegir de primera mà quina idea tenim les persones sobre l'amor, què entenem per amor i com en parlem al respecte. He pogut ser testimoni d'una nombrosa quantitat de maneres d'estimar: l'amistat, la família, els amants, les arts, la vida, les mascotes, el mar i la pèrdua. En efecte, el dol també ha estat un gran protagonista entre les pàgines, és ben interessant haver trobat aquesta relació entre els dos conceptes, l'amor i el pesar.

La rebuda de la proposta ha sigut molt positiva per part dels participants i d'aquells aliens al projecte. Hem estat d'acord en la necessitat d'espais com aquests que ens permetin ser vulnerables amb nosaltres mateixos i amb els altres, sense la pressió d'arribar a una conclusió o un fi exacte. En general, ha sigut una iniciativa que he gaudit molt aquests darrers mesos, m'ha permès obrir noves portes tant en la meva producció artística com personal i no descarto continuar recol·lectant més cartes d'amor per futurs projectes.

Amb amor,

Emma Abella

postals de commemoració

Paraules d'amor

22 x 15,5 cm
122 pàgines
Gramatge exterior 300gr,
paper texturitzat Pals
Gramatge interior 200gr,
paper Berlin

edició final i impressió del llibre

Paraules
d'amor

Paraules
d'amor

un projecte col·laboratiu de
Emma Abella

2025

Introducció

Em prenc la llibertat de parlar-te en segona persona: de tu a tu, en un to familiar. El contingut d'aquest llibre ho requereix, trobo. El que segueix a continuació és una aglomeració d'idees que poden o no ser certes, correctes, imaginàries o delirants. No pretenc afirmar res, no soc qui per fer-ho. Parlar de l'amor no és cap tasca fàcil, de fet és irònic que una emoció recorrent al llarg de la humanitat sigui tan complexa de definir. Tampoc no és el que tinc intenció de fer amb aquest escrit, definir què és l'amor, vull dir.

Se n'ha parlat tantes vegades i de tantes maneres diferents que pot semblar fútil plantejar una tesi com aquesta avui dia però, per què no? En un moment en què sembla que l'avanç frenètic i immediat és l'única opció, potser ens cal replantejar-nos algunes coses conjuntament. El món albirava una certa fredor últimament i no està de més crear petites instàncies que ens facin retrobar un bric d'escalf per coses com mullar els peus al mar, pujar a un escenari, ajuntar les biblioteques o deixar anar a qui més estimes. En l'amor hi ha cabuda per coses com mullar els peus al mar, pujar a un escenari, ajuntar les biblioteques o deixar anar a qui més estimes. Al llarg de la història també hi ha cabut la por, la violència i la coerció. Són conceptes erronis que no haurien de tenir relació, però seria ingenu d'ignorar.

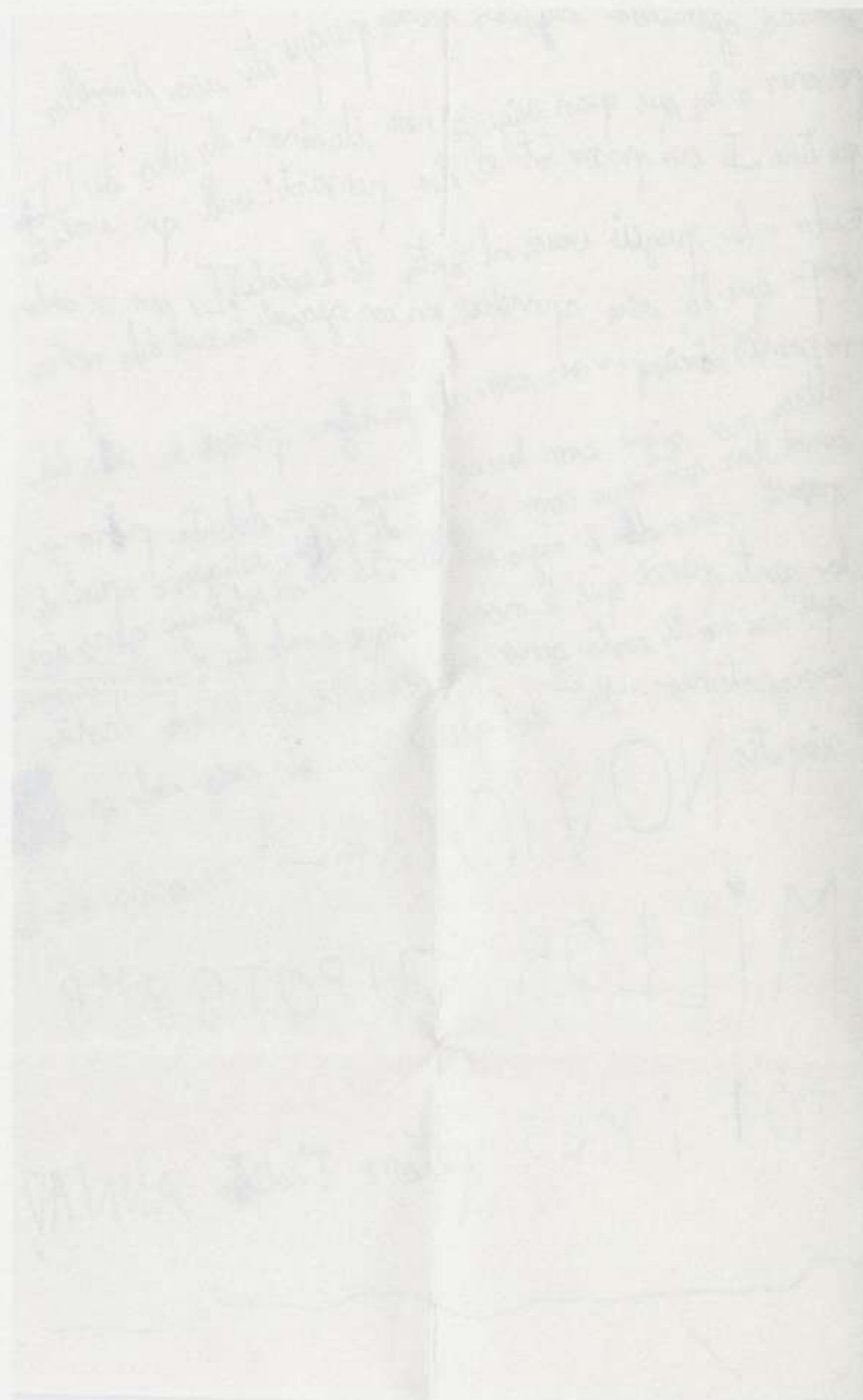
És per això que no és possible trobar una definició exacta. S'estima de diferents formes i cadascú ho fa a la seva manera. Possiblement aquest sigui l'encant de la qüestió.

Paraules d'amor és un projecte que espolia la cançó d'en Serrat per donar títol a una proposta que té com a objectiu no tenir-ne. No es busca un resultat ni es desitja un clímax autoconclusiu. És una pregunta oberta que es llança a la vall d'una muntanya amb les mans rodejant la boca, perquè arribi més lluny. Es planteja amb la intenció de crear un espai per reflexionar, parlar i pensar sobre l'amor en format de carta. En aquest epistolari trobaràs un recull de texts de tota mena: amb destinatari, sense recipient, amb

Diuen que els amics son la família triada, la família del cor. He de dir que és cert, les meves amigues son un dels pilars de la meua vida, i encara que no us ho digui sovint, ja sabeu que soc una mica esquerpa (lé bastant), us estimo.

Us estimo quan gaudim juntes i quan alguna de nosaltres té un temps de desconnexió. Us estimo i sé que vosaltres també, per molts motius i malgrat uns altres motius.

Gràcies per estar al meu costat i per poder fer juntes, al menys en part, el nostre camí.

Escribo una carta de amor abierta, sin dirigir, pensando que es como soltar una lágrima bajo la lluvia, lamer el caño de una fuente, sudar en la corriente de un río, u orinar en el mar. Apenas puedo emitir unas pocas palabras para interpretar algo que me parece extremadamente complejo. Una ínfima cantidad de fluido propio, fisiológico y subjetivo que se diluye en la inmensidad de la hidrosfera. El amor es como el agua, un flujo de experiencias vividas y respuestas comunicativas que y respuestas que se inscriben bio-psico-socialmente, atravesando los límites materiales de nuestros cuerpos. Consciente de las limitaciones espaciales -un folio escrito a mano- y temporales, porque escribo a ratos y releo en zapping y parcialmente algunos textos que me vienen a la cabeza, ya sé antes de empezar que esta carta se quedará inacabada. Quizás esto no es importante, aunque las cartas de amor esperan implícitamente algún tipo de respuesta, esperan ser correspondidas.

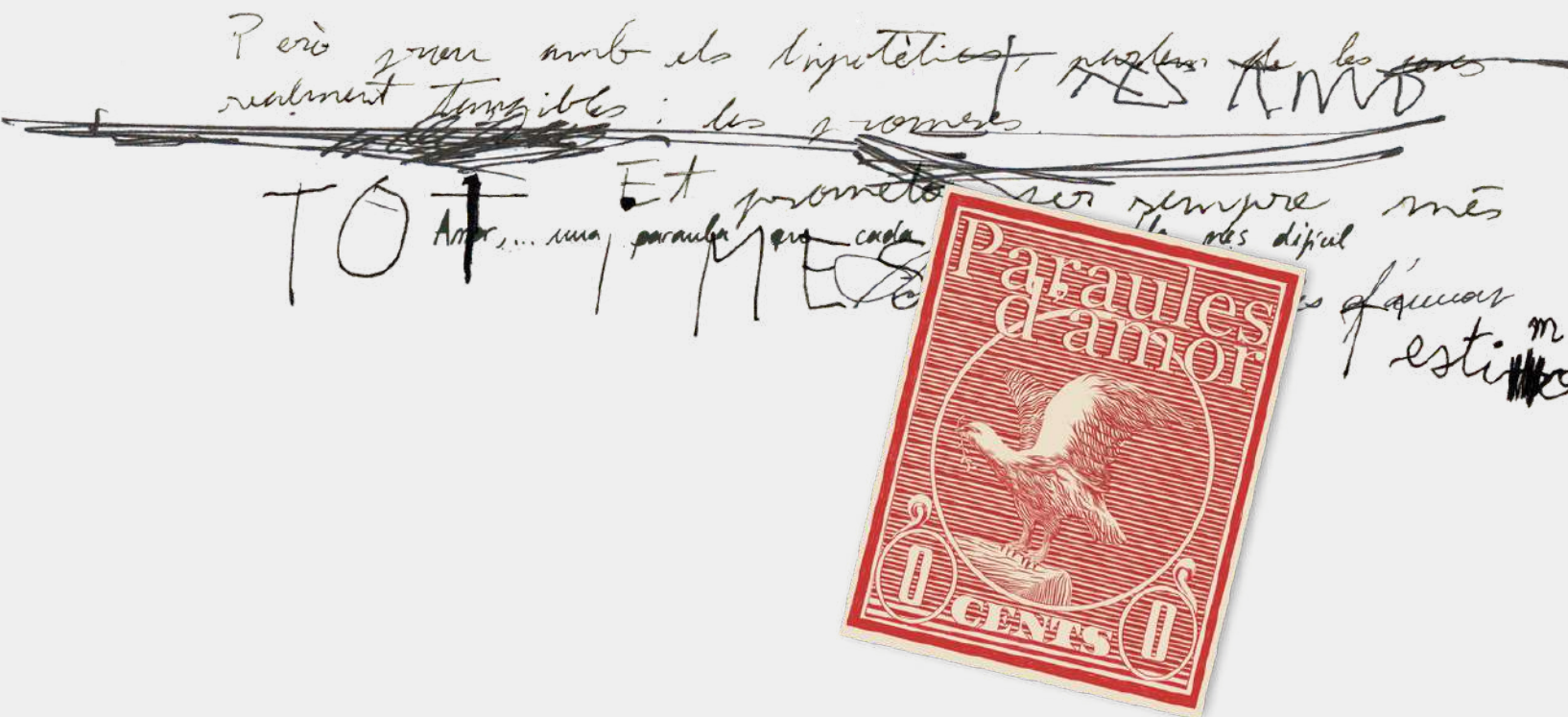
Leo sobre el término, que es un "concepto viajero" como define Micke Bal a las palabras que son complejas y que si las ponemos en movimiento ofrecen teorías en miniatura, para comunicar sobre objetos o situaciones. Esto me sirve para el corto viaje de un folio escrito sobre el amor, fragmentadamente. María Moliner dedica toda una columna a esta entrada en su diccionario de la lengua, mucho más extensa y divertida que la RAE, porque aparecen alusiones a personas, (emociones, cosas, una moto, porcelana, los padres, una prima, sexo, Dios y la patria. Desgraciadamente, la alusión al arte está muy devaluada, no paga el esfuerzo: por amor al arte, sale gratis. Amor líquido, escribió Exgmunt Bauman como término para describir la fragilidad de nuestros vínculos -y no solo la debilidad de las conexiones personales, sino la inconsistencia de los lazos solidarios o la deshumanización de las personas prójimas - migrantes, refugiadas, pobres - como deberíamos ensamblarnos en estos tiempos hipermodernos de fast contents, scrollings y clickbaits?

El amor, como el agua, a veces escasea -sufrimos restricciones- y otras irrumpe como una masa descontrolada y catastrófica. Y siguiendo con este simil, podríamos incluso decir que ambas cosas marcan estrategias políticas por su propiedad y control, como las rutas comerciales marítimas o la explotación de los océanos, y lo comparamos con el significado cultural del amor y sus usos y resignificaciones en la agenda política y el contrato social que podamos/queramos darnos para gestionar nuestras vidas en común.

Paraules d'amor

activació i posada en comú del llibre amb els participants

Agraïments

A tots els que han fet possible el projecte, escrivint, ajudant, animant i recolzant la meva tasca. Gràcies

